

Ավետիք Իսահակյան

Նոր Տարու գիշերը

Գիշերվա կեսին զանգակատնից
Հնչեց նոր տարվա ժամը ցնծալից:
Անցավ հին տարին, անցել է ինչպես
Մի հավերժություն մինչև այս րոպես,
Մի հավերժություն անհուն, անսահման,
Որ չքացել է ոչընչի նրման:

Եվ բեռնավորված հույսով ու վախով՝
Մեռավ հին տարին իր հետ թաղելով
Ապարանքները իմ երազանքի,
Որ շինել էի միշտ ժամանակի
Քանդվող ծովափին...

Եվ ի՞նչ կա այսօր,
Կանգնել եմ մենակ և ուղեմուր՝
Ու միտք եմ անում – չըքացավ անդարձ
Հրճվանքը կյանքիս, և՛ վիշտը մնաց
Սրտիս հատակում, ինչպես սև մրրուր...

Կանգնել եմ հիմա անհույս և թափուր՝
Աչքերըս սուգած խավար անհայտում
Գալիք օրերի, - ականջ եմ դնում
Զանգակատնից խորին գիշերին

Նոր տարվա ժամի հրնչող զարկերին,
Որ ինչպես սրբի հարվածներ բեկ-բեկ
Կտրում են կյանքիս թելերը մեկ-մեկ...

1920

Ժընև